

ת"פ 42460/12/14 - מדינת ישראל, באמצעות משטרת ישראל - שלוחת תביעות יהודה שי נגד מועאד שלודי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 42460-12-14 מדינת ישראל נ' שלודי
בפני כב' השופט אילן סלע

המאשימה מדינת ישראל באמצעות משטרת ישראל - שלוחת תביעות יהודה
שי
ע"י עו"ד לירון טוביה
נגד
הנאשם מועאד שלודי
ע"י ב"כ עו"ד מחמוד רבאח

הכרעת דין

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של החזקת אגרופן או סכין למטרה לא כשרה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
2. לפי המתואר בכתב האישום, ביום 6.09.14 בשעות הצהריים, במחסום שהוצב בכביש 1 בצומת כפר אדומים, בעת שהנאשם נסע ביחד עם אחרים ברכב מסוג פורד טרנזיט (להלן: "הרכב"), הוא החזיק בסכין שהייתה מצויה בתוך תיקו (להלן: "הסכין" ו"התיק" בהתאמה).
3. הנאשם כפר במיוחס לו. בתשובה לאישום לא כפר בכך שהסכין נמצאה בתוך תיק השייך לו, אך טען שהיא לא הייתה שייכת לו וכן טען לאי חוקיות החיפוש במסגרתו נתפשה הסכין.

המסכת הראייתית

4. המאשימה הצטיידה עם עדותו של רס"ר אריאל ידיד (להלן: "השוטר") אשר ביצע את החיפוש ברכב ומצא את הסכין. הוא סיפר בעדותו כי הוא ושוטר נוסף ביצעו מחסום בצומת כפר אדומים. בשלב כשלהו הגיע טרנזיט מירושלים לכיוון ים המלח והוא נעצר לבדיקה שגרתית. הוא ניגש אל עבר הרכב מצדו השמאלי כשהוא מהלך צמוד לשול, ותוך

עמוד 1

כדי הליכה הוא הבחין בנוסע שישב לצד הנהג, הוא הנאשם, מתעסק עם דבר מה שנראה לו כמו תיק שחור. בחקירתו הנגדית הוסיף בעניין זה כי הבחין בנאשם מכניס את שתי ידיו לתוך התיק.

5. השוטר המשיך וסיפר כי הגיע לרכב ושוחח עם הנהג. תוך כדי שיחה הבחין כי בעוד הנהג ושאר יושבי הרכב מסתכלים לעברו, הנאשם, שישב בסמוך לחלון דרכו שוחח עם הנהג, ישב קפוא על מקומו, לא יצר עמו קשר עין ונראה מבוהל ומפוחד. תוך כדי שיחה הוא גם הבחין בנאשם לדחוף דבר מה מתחת לרגל שלו באמצעות רגלו השמאלית. פעולה זו עוררה את חשדו, שכן הוא לא הבחין בתיק עמו התעסק הנאשם קודם לכן. בהמשך הבהיר כי החשד שהתעורר אצלו כשהבחין בנאשם מנסה לדחוף דבר מה באמצעות רגלו, היה חשד להסתרת נשק, סמים, סכינים, אגרופנים או כל דבר אחר שאינו חוקי.

6. הוא שאל את הנהג אם יש משהו לא חוקי ברכב והנהג השיב בשלילה. לאחר מכן שאל את הנאשם האם יש משהו לא חוקי ברכב וגם הוא השיב בשלילה כשהוא ממשיך לא להפנות פניו לעברו. אז, הוא ביקש מכל יושבי הרכב לצאת מממנו, וכשיצא הנאשם הוא הבחין בתיק השחור שהיה מונח מתחתיו. לשאלתו, השיב הנאשם כי התיק שייך לו ושהמצוי בו הוא חוקי. הוא ביצע חיפוש בתיק ומצא בתוכו את הסכין - סכין קומנדו באורך של כ-30 ס"מ (ת/2). הוא שאל את הנאשם אודות הסכין וזה ענה לו כי הוא אינו טיפש מספיק כדי לשים את הסכין בתוך התיק.

7. גם הודעתו של הנאשם הוגשה (ת/1) והוא ציין בה כי הסכין אינה שלו אף שהיא נמצאה בתיקו. יצוין כי לאחר שמיעת הסיכומים, ביקש ב"כ הנאשם להגיש תמלול של חקירת הנאשם במשטרה, לאחר שלדעתו, התמלול מלמד כי בחקירה נאמרו מספר משפטים חשובים שלא זכו לתיעוד מספיק בהודעה שנרשמה על ידי החוקר. ב"כ המאשימה הסכימה למבוקש. התמלול הוגש ולאחר מכן השלימו ב"כ הצדדים את סיכומיהם.

8. מנגד, הנאשם סיפר בעדותו כי הוא היה בנסיעה רגילה לעבודתו כחדרן בבית מלון בעין בוקק כבכל יום. הוא ישב ליד הנהג כשמאחור ישבו שתי בנות ובן שנסעו אף הם לעבודה. את התיק הוא הניח בינו ובין הנהג ובין הפועלים שישבו מאחור. השוטר שעצר אותם שאל את הנהג אם הוא מחזיק בסמים והנהג השיב בשלילה. השוטר שאל את הנהג האם הוא בטוח בכך והנהג השיב לו שאם הוא אינו מאמין הוא יכול לערוך חיפוש. ואכן השוטר ביקש שהם ירדו מהרכב לצורך ביצוע החיפוש. במהלך החיפוש הבחין השוטר בתיק והוא אישר לו כי מדובר בתיק שלו. השוטר מצא את הסכין בתיק ושאל אותו של מי והוא השיב לו כי הוא אינו יודע. לדבריו, מדובר בתיק בעל שני תאים, בקטן הוא מחזיק כרטיס עבודה, מטען ומפתחות, והסכין נמצאה בתא הגדול, בו אין הוא מחזיק דבר. הוא ציין כי על פניו הסכין לא הייתה בתיק שעה שהוא יצא באותו בוקר מהבית, שכן לו היא הייתה בתיק הוא בוודאי היה שם לב לכך נוכח משקלה.

9. לדברי הנאשם, ברור שאדם אחר מנוסעי הרכב הכניס את הסכין לתיקו אך לא היה לו הסבר מלבד פחד של מי מהנוסעים שעה שהם נעצרו במחסום. הוא שלל את הטענה כי התעסק עם התיק בשעת הנסיעה ושב וציין כי התיק היה מונח לצדו, בין המושבים ולא מתחת למושב בו הוא ישב. הוא גם הכחיש את הטענה כי היה לחוץ כשהשוטר הגיע לרכב.

דין והכרעה

10. אין מחלוקת כי הסכין נמצאה בתיקו האישי של הנאשם בסמוך למקום מושבו ברכב ומכאן כי מתקיים היסוד העובדתי בעבירה המיוחסת לנאשם, בשים לב להגדרת "החזקה" בסעיף 34כד לחוק. הנאשם גם לא טען כי הסכין הוחזקה על ידו למטרה כשרה שכן הוא כפר בהחזקת הסכין ובהיותה שלו.

11. המחלוקת בין הצדדים נוגעת ליסוד הנפשי של הנאשם וזאת נוכח טענת הנאשם כי לא ידע שהסכין, שאינה שלו, מונחת בתיקו. למעשה, הנאשם הודה כי לזהסכין הייתה מונחת בתיק על ידי אחר במהלך היום שקדם לאירוע בו נתפסה הסכין או אף אם הסכין הייתה מונחת בתיקו בביתו, הוא בוודאי היה מרגיש בהימצאותה בתיק בשעה שהוא נשא את התיק בבוקר בדרכו מהבית לרכב, זאת בשל משקלה של הסכין ובשל כך שהדברים שנשא עמו בתיק היו בעלי משקל מועט בלבד (כרטיס עבודה, כרטיס עובד ומטען). הסברה היחידה שנותרה אפוא, היא כי הסכין הוכנסה לתיקו של הנאשם על ידי אחד מנושאי הרכב במהלך הנסיעה עובר לעצירת הרכב במחסום או בדקות בהן השוטר התקרב אל הרכב.

12. ההכרעה בשאלה זו, תלויה בין היתר במחלוקת שנתגלעה בין השוטר לנאשם בשאלה האם הנאשם החזיק את התיק על רגליו בשעה שהרכב עצר במחסום כגרסת השוטר, או שהתיק היה מונח בכל הנסיעה בין כסאות המושבים הקדמיים ובין המושב האחורי כגרסת הנאשם. בעניין זה אני סבור כי יש לקבל את גרסת השוטר לפיה הוא הבחין בתיק על גבי רגליו של הנאשם שעה שהוא התקדם לעבר הרכב עם עצירתו במחסום. גרסת השוטר בעניין זה הייתה חד-משמעית. אין מחלוקת כי מדובר היה בשעה בה היה אור יום וכי דבר לא הפריע לשוטר להתבונן אל תוך הרכב. לפי עדות השוטר התיק נתפס על ידו כשהוא מתחת למושב עליו ישב הנאשם. לא מצאתי מקום לפקפק בעדותו זו של השוטר.

13. ב"כ הנאשם מבקש להיבנות מדברי השוטר כי הבחין בנאשם מכניס את שתי ידיו לתיק, דבר שאינו הגיוני לטענתו, שכן אין סברה שהסכין הייתה בחוץ והוא הכניס אותה לתיק עם עצירתם במחסום. ברם, לא זו בלבד שלא ניתן לשלול את האפשרות שהסכין הייתה מונחת לצדו של הנאשם ברכב, או שמא בכיסו, אלא שקיימת גם אפשרות שברגע שהנאשם הבחין בשוטר מתקרב הוא ביקש לבדוק אם הסכין מצויה בתיקו אם לאו ולאחר מכן ביקש להחביא את התיק מתחת למושבו ועל כן הוא היה על רגליו, כפי שצפה בכך השוטר.

14. לצד זאת גרסתו של הנאשם אינה מסתברת. הטענה כי מי מנוסעי הרכב, יפעל באותן שניות בודדות, בהן התקרב השוטר אל עבר הרכב - מרחק של כ-20 מטרים - להעביר סכין שהיה מוחזק על ידו לתוך תיקו של הנאשם, דבר המצריך הרמת התיק מרצפת הרכב, פתיחתו, הנחת הסכין וסגירתו, ולא יחשוש כלל לכך שהנאשם הנמצא במרחק נגיעה מהתיק יבחין בניסיון להפליל אותו, אינה מתקבלת על הדעת. ההנחה היא גם כי לו מישהו מנוסעי הרכב היה עושה זאת, הנאשם היה מבחין בכך, שכן גם לפי טענת הנאשם התיק לא היה מונח לרגלי המושב האחורי ומאחורי מושב הנהג, כי אם לצד מושב הנהג.

15. בשים לב לאמור, אני מבכר את גרסת השוטר ונותן בה אמון מלא לפיה התיק היה מונח על רגלי הנאשם עובר לביצוע החיפוש בשעה שהרכב המתין להגעת השוטר. בנסיבות אלו מתקיים גם יסוד הנפשי שכן משנשללה גרסת הנאשם בדבר הכנסת הסכין לתיקו האישי של הנאשם על ידי אחר, המסקנה היא כי הוא ידע על הימצאותה של הסכין

בתיק.

16. בשולי עניין זה יצוין כי איני סבור כי יש לזקוף לחובת הנאשם את העובדה שלא העלה את הסברה כי מישהו מנוסעי הרכב הוא בעל הסכין והוא החביא אותה בתיק שניות לפני החיפוש. עם זאת, מאחר ולא הועלה טענה מעין זו וכל שטען הנאשם בהודעתו במשטרה כי הסכין אינה שלו תוך שהוא מודה כי התיק בו הוא נמצא שייך לו, אין לראות באי לקיחת טביעות אצבע או חקירת שאר נוסעי הרכב כמחדל חקירה, וודאי לא כזה שיש בו כדי להביא לזיכוי הנאשם.

17. אכן, מקום בו במסגרת הליך חקירה, נסיבות החקירה חייבו ביצוע פעולות מסוימות על ידי הרשות החוקרת והיא לא ביצעה האותן ולא הניחה הסבר מניח את הדעת לאי ביצוען, יש להניח את ההנחה העובדתית הטובה ביותר לנאשם, היינו, שאילו בוצעה הדיקות כדוגמת בדיקת טביעות אצבע במקרה זה, היו תוצאותיהן מלמדות על חפותו (ראו: ת"פ (מחוזי-ים) 2029/06 **מדינת ישראל נ' ראובנס** (פורסם בנבו, 19.03.07); ת"פ (מחוזי-ים) 162/08 **מדינת ישראל נ' קוואסמה** (פורסם בנבו, 2.06.10)). ואולם במקרה זה בו כאמור הסכין נמצא בתיקו של הנאשם, מתחת למקום מושבו כגרסת השוטר (המהימנה עלי כאמור), אך גם בלעדיה, בשים לב לכך שהנאשם לא העלה סברה כי מי מנוסעי הרכב הוא זה ששם את הסכין בתיקו, לא היה הכרח לבצע בדיקת טביעות אצבע או לזמן את נוסעי הרכב לחקירה. מה גם, שגם אם היה מקום לעשות זאת, ההלכה מקדמת דנא היא כי אימציות טביעות אצבע אינה מלמדת בהכרח על חפותו של הנאשם, גם בנסיבות שבהן היה סביר שתמצאנה ע"פ 5724/95 **אבו-דחל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.05.96), ועל כן גם נבדק הסכין ולא היו נמצאות עליו טביעות אצבע של הנאשם לא היה בכך כדי להועיל לו, אלא רק אם היה נמצאת טביעת אצבע של אחד מנוסעי הרכב, שאז אפשר שהיה בכך כדי לסייע לו. כך או כך, איני סבור כי בנסיבות שפורטו לעיל, הדבר מהווה מחדל חקירה.

חוקיות החיפוש

18. משעה שהחיפוש שנערך ברכב הביא למציאת הסכין שהיא הראיה היחידה כנגד הנאשם, יש לתת את הדעת על חוקיות החיפוש, שכן במידה והוא לא נעשה כדין, הרי שאפשר שיש לראות בכך פגיעה משמעותית בזכות הפרטיות של הנאשם, ודינה של ראייה זו להיפסל (ראו: ע"פ 5121/98 **יששכרוב נ' התובע הצבאי**, פ"ד סא(1) 461(2006)). על כן יש לדון בשאלת חוקיות החיפוש.

19. ראשית יצוין כי האפשרות של ביצוע חיפוש גם בהעדר חשד סביר, לפי הסכמת המחזיק או תופס המקום, אינה מתקיימת במקרה זה שכן על אף שהנאשם הודה שהסכים לחיפוש, אין מחלוקת כי לא הובהר לו קודם לכן כי נתונה לו הזכות לסרב לביצוע החיפוש מבלי שהסירוב יזקף לחובתו. בנסיבות אלו אין לראות בהסכמתו הסכמת אמת מודעת ורצונית ((רע"פ 10141/09 **בן חיים נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 6.03.12), פסקה 5).

20. חיפוש ללא הסכמה יכול היה אפוא, להתבצע רק בהתאם להוראות סעיף 71(א) לחוק סדר הדין פלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1966 הקובע כי אם היה לשוטרי סודסביר לחשד שבוצעה העבירה בהתמערסו סבר כיישצורן לבצע חיפוש בכלי הרכב כדי לאתר את מבצע העבירה

אוקורבנהאוכדילאתרראיההקשורהבעבירה,רשאיהואלהורות לעכבאתכליהרכבולערוך אתהחיפושכאמור. המבחן לחשד סביר הנדרש כבסיס לביצוע חיפוש הוא מבחן אובייקטיבי בעיקרו (ובדומה לכך בסעיף 5 לפקודת המשטרה המקנה לשוטר סמכות לעצור אדם שיש חשד סביר שהוא מחזיק דבר מה שהחזקתו אינה חוקית, ואף לערוך חיפוש בכליו ובגופו; ובסעיף 3(ב) לחוק סמכויות לשם שמירה על ביטחון הציבור, המקנה לשוטר, חייל או למאבטח סמכות לחפש על גופו של אדם או ברכבו ככל שיש חשד סביר שהוא נושא עמו נשק שלא כדין. וראו מעין זה בסעיף 25(1) לפקודת סדר הדין הפלילי הקובע מבחן של "יסוד להניח" לעריכת חיפוש במקום מסוים). השאלה היא אפוא, האם היה בנסיבות שעמדו בפני השוטר כדי להצביע על חשד סביר שיש בו כדי להצדיק את החיפוש (רע"פ 10141/09 **בן חיים נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 6.03.12), פסקה 16).

21. אכן, ב"כ המאשימה טענה בסיכומיה כי סעיף 28(ב) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973 קובע כי ניתן לבצע חיפוש ברכב לצורך חיפוש סמים גם ללא חשד סביר. לדבריה, סעיף 28(ב)(2) קובע כי שוטר רשאי לערוך חיפוש על גופו של אדם בלא צו חיפוש אף אם לא עצר אותו "אם יש לו יסוד סביר להניח שאותו אדם נושא עמו נשק מסוכן", ואילו בסעיף 28(ב)(1) קובע כי שוטר רשאי לערוך חיפוש בלא צו חיפוש בכלי רכב "אם החיפוש דרוש לצורך קיום הוראות פקודה זו" ומבלי להזכיר תנאי של קיום "יסוד סביר לחשד", הנדרש במקרה של חיפוש על הגוף. מכאן, נתבקש להסיק כי בחיפוש ברכב אין צורך ב"יסוד סביר לחשד", כל אימת שהחיפוש נועד לאיתור סמים. ולדבריה, במקרה זה, כפי שעלה מעדות השוטר, החיפוש נערך נוכח חשדו כי ברכב הוחבא כלי נזק, סכין או סמים.

22. ואולם, אין דעתי כדעתה. לו תתקבל פרשנותה של ב"כ המאשימה, אזי המשטרה תוכל במסגרת פעילות שתוגדר על ידה כ"מבצע לביעור נגע הסמים" לבצע חסימה בכל כביש מכבישי הארץ ולערוך חיפוש בכל כלי הרכב שנעצרים במחסום, ללא כל צורך בחשד כלשהו. כאמור, ביצוע חיפוש מעין זה מהווה פגיעה בפרטיותו של אדם, כשהזכות לפרטיות הינה זכות שעוגנה כזכות יסוד בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו ואין מקום להצדיקה באופן גורף ללא קיומו של "יסוד סביר לחשד" (ראו בעניין זה בהרחבה: ע"פ (מחוזי-י-ם) 2431-09-14 **פדר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 4.06.15)). על כן, כאמור, יש לבחון האם היה בנסיבות שעמדו בפני השוטר כדי להצביע על חשד סביר שיש בו כדי להצדיק את החיפוש.

23. מעדות השוטר, המהימנה עלי גם בעניין זה, החשד שהוביל אותו לביצוע החיפוש היה מבוסס על: (א) ההתעסקות של הנאשם בתיק שהיה מונח על רגליו בשעה שהשוטר התקרב לרכב; (ב) העובדה שהוא לא הבחין בתיק כשהגיע לרכב; (ג) התנועה שביצע הנאשם ברגלו כאילו הוא דוחף דבר מתחת לרגלו; (ד) העובדה כי הנאשם לא יצר עמו קשר עין ופניו היו קפואות בהסתכלות ישר גם כשהשוטר עמד ליד החלון הסמוך למקום מושבו, וכל זאת בניגוד לשאר יושבי הרכב; (ה) הנאשם היה נראה מהוסס ומפוחד כשהוא נשאל על ידי השוטר לאן פניו מועדות.

24. הנה כי כן, ישיבתו של הנאשם בפנים המסתכלות ישר מבלי להביט לעבר השוטר כשלעצמה אין בה די כדי לעורר חשד, גם מקום בו שאר יושבי הרכב הביטו אל השוטר (השוו: ת"פ (י-ם) 33528-10-11 **מדינת ישראל נ' סקאף** (פורסם בנבו, 27.10.14); ת"פ (אילת) 21747-09-12 **מדינת ישראל נ' טוויל** (פורסם בנבו, 14.04.15)). הדבר נכון בוודאי נוכח העובדה כי הנאשם ישב קרוב מאוד למקום עמידת השוטר ולמעשה בסמוך אליו. גם ביחס

לטענה בדבר תשובה מהוססת ומפוחדת לשאלת השוטר לאן הוא נוסע, נכון לומר שתחושת שוטר שאינה מבוססת על נסיבות או מידע אמין אין בה די כדי להצדיק חיפוש.

25. בעניין זה יש להדגיש כי בשים לב לזהירות המתבקשת שעה שיש לפרש את המונח "יסוד סביר לחשד", מונח שבצדו האחד יש בו כדי לפגוע בפרטיותו של האדם, אני סבור כי ביטויי התנהגות מעין אלו, הססנות, פחד ופנים קפואות, כשאין לצדם כל ביטוי אובייקטיבי, עלולים לבסס חשד סביר ביחס לאנשים רבים מאוד, והדבר עלול להביא לפגיעה יתירה ואף שרירותית, ומטבעם של דברים, דווקא באלו שייתכן ויש נטייה לראות בהם כחשודים, על יסוד דעה קדומה, עמדה גזענית וכיוצ"ב, ללא כל ביסוס אמיתי. מטעם זה יש צורך בעובדות אובייקטיביות שיש בהן לעורר חשד ואין די בתחושה סובייקטיבית של שוטר (ראו: David A. Harris, Factors for Reasonable Suspicion: When Black and Poor Means Stopped and Frisked, 69 IND. L.J. 659 (1994); יניב בן הרוש, "מה הבעיה בהסכמה לחיפוש משטרתית?" הפרקליט נד (תשע"ו), בעמ' 47-50). וראו גם פסק הדין של בית הדין האירופי לזכויות אדם (European Court of Human Rights) Gillan and Quinron v. The U.K. (Application no. 4158/05, 12 בעניין 10141/09 (רע"פ 10141/09 בעניין **בן חיים**, פסקה 27): "ניתן להניח כי פעמיים רבות, ובמיוחד אצל אזרחים נורמטיביים ושוטרי חוק, עצם המפגש עם השוטר המבקש לערוך חיפוש בכליו, על גופו או בביתו של האדם, גורם לתחושות של מתח נפשי וחשש".

26. כך גם איני סבור שיש בעובדה שהנאשם החזיק תיק על רגליו אף אם התעסק אתו, כדי להוות כשלעצמה יסוד סביר לחשד (השוו: ת"פ (נוער-בית שאן) 61190-01-15 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנוב, 7.09.15)).

27. ברם, הגם שבכל אחד מהנסיבות האמורות לבדה אין די כדי לבסס יסוד סביר לחשד, התקבצותם יחד יכול ויהיה בהם כדי להוות יסוד סביר לחשד. בפרט בשים לב לכך שהשוטר לא הבחין בתיק עת הגיע לרכב והוא הבחין בתנועת רגל של הנאשם שעל פניה נחזתה כי הנאשם מבקש להחביא באמצעותה דבר מה. כל אלו ביחד - ההתעסקות בתיק מיד לאחר העצירה במחסום, העלמות התיק עד להגעת השוטר אל הרכב, תנועת הרגל המחביאה דבר מה, הפנים הקפואות וההתעלמות מלהפנות מבט לשוטר והפחד והססנות שנשמעו בדבריו של הנאשם - יש בהם, בהצטברותם יחד, כדי להקים, מבחינה אובייקטיבית, יסוד סביר לחשד, שהיה בו כדי להצדיק את החיפוש.

28. ב"כ הנאשם ביקש ללמד מכך שהשוטר ערך חיפוש בכל התיקים של נוסעי הרכב כי התיק של הנאשם לא היה זה שעורר את חשדו של השוטר. ברם, לטעמי, העובדה כי לאחר שהתעורר החשד, ערך השוטר חיפוש בכל הרכב ובכל התיקים שהיו בו, הייתה מוצדקת בנסיבות העניין ואין ללמוד מכך דבר באשר לאי קיומו של חשד אצל השוטר בטרם החל את החיפוש, חשד שכאמור, היה מבוסס גם על התעסקות הנאשם עם תיקו.

29. משלא נפל פגם בחיפוש אין מקום לפסול את הראיה ומשהוכח שהנאשם היה מודע להימצאות הסכין בתיקו ולא היה לו הסבר אודות מטרה כשרה בהחזקתו, אני מרשיע אותו בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.